

Opholdskommunes Forpligtelser. Denne Praksis blev senere udvidet til ogsaa at omfatte Indlæggelse paa et *almindeligt offentligt Sygehus*. Var Indlæggelsen derimod sket paa en *privat Klinik eller Sanatorium*, maatte den Kommune, hvor vedkommende Klinik eller Sanatorium var beliggende, bære Opholdskommunens Andel for Patienter, der under Indlæggelsen blev trængende til offentlig Hjælp.

Den fornævnte Ordning hvilede som nævnt paa Praksis. Af herhenhørende Lovbestemmelser fandtes kun Fattiglovens § 43, Stk. 1, hvorefter den »Kommune, hvori en Person bliver trængende til offentlig Understøttelse, skal, om det end ikke paahviler den endeligt at afholde de dertil medgaaende Udgifter, være pligtig til at forsørge ham saa længe, indtil det enten ved Anerkendelse af den vedkommende Kommune eller i fornødent Fald ved højere Myndigheds Afgørelse er bestemt, hvilken Kommune der vil have at overtage Forsørgelsen.«

I de detaillerede Regler, der i Forsorgsloven indeholdes om, hvilken Kommune der skal bære Opholdskommuneforpligtelsen, og om Adgang til Refusion fra den retlige Opholdskommune — Regler, der dog i det væsentlige er i Overensstemmelse med tidligere Praksis — er kommunale Sygehuse ikke medtaget blandt de i § 60, Nr. 3, anførte Anstalter og Hjem ud fra den Betragtning, at Undtagelsesreglen kun burde omfatte Hospitaler m. v., der er bestemt for større Omraader.

Medens dette Synspunkt i Almindelighed bør fastholdes, maa det erkendes, at naar det drejer sig om Sygehus, der er bestemt for en Amtskommune, gør de Hensyn sig ikke gældende, der har ført til, at man ikke har medtaget kommunale Sygehuse under § 60, Nr. 3, og man foreslaar derfor, at Amtssygehuse henføres under den anførte Lovbestemmelse, saaledes at Opholdskommuneandelen for Patienter indlagte fra andre Kommuner ikke kommer til at paahvile den Kommune, hvori Amtssygehuset tilfældigvis er blevet bygget — hvilken Forpligtelse navnlig vil tynde haardt i de Tilfælde, hvor Sygehuset er beliggende i en Landkommune eller mindre Købstad.

Da derhos den samme Grund, som taler for at fritage Amtssygehuse for eventuelle Opholdskommuneforpligtelser for Patienter fra andre Kommuner, fører til, at ogsaa henholdsvis København, Sønderborg og Aarhus Kommuner bør have Adgang til Refusion fra Patienternes tidligere Opholdskommune for de henholdsvis paa Rigshospitalet, Stats-hospitalet i Sønderborg og Fødselsanstalten i Jylland indlagte, foreslaas det ligeledes i den her omhandlede Henseende at sidestille disse 3 Institutioner og lignende centrale Helbredelsesanstalter, som Staten maatte opføre, med de i § 60, Nr. 3, anførte Anstalter og Hjem.

Medens man har ment ikke yderligere at burde udvide Kredsen af de Anstalter eller Hjem, der kan henføres under den anførte Lovbestemmelse, maa det dog erkendes, at den Omstændighed, at der i en Kommune ligger en Anstalt eller et Hjem, der *ikke* omfattes af Lovbestemmelsen, vil kunne medføre, at der paaføres vedkommende Kommune betydelige Udgifter til Forsørgelsen af Personer, der ikke iøvrigt er hjemmehørende i Kommunen, og at der, naar særlige Forhold bevirker, at Kommunernes Udgifter hertil maa anses for at være uforholdsmæssig store i Forhold til Kommunens Udgifter til offentlig Forsorg iøvrigt, og ikke skønnes at opvejes af de Fordele, som Kommunen paa anden Maade, f. Eks. gennem forøget Omsætning og forøget Skatteindtægt, har af, at Anstalten er beliggende i Kommunen, kan være Trang til at henføre vedkommende Anstalt eller Hjem under Lovbestemmelsen. Man gaar ud fra, at det kun kan dreje sig om Undtagelsestilfælde, men har dog anset det for rigtigst, at der gives Socialministeren efter Forhandling med de ledende kommunale Organisationer Beføjelse til i saadanne særlige Tilfælde at sidestille vedkommende Anstalt eller Hjem med de i 1. Punktum omhandlede.